

PROP DE VOSALTRES

Recordant a escriptors de la diòcesi

De forma habitual solem fer balanç de les activitats que programem en les diverses institucions i parròquies. També la diòcesi. I, quan el propi bisbe presenta la situació i tendeix a enumerar els aspectes positius i a enorgullir-se de les persones que conformen el rostre de l'Església en els diferents àmbits de l'evangelització, li produeix un cert temor i tremolor per posar primer la fortalesa dels éssers humans a la confiança en la voluntat de Déu.

Sempre m'ha resultat sorprenent l'interès del rei David per realitzar el cens del seu poble, i també la resposta de Déu desaprovant l'ordre reial. David ho feia per vanitat, o per tenir un coneixement clar de la seva realitat? Volia contraposar la confiança en les forces humanes al disseny del Senyor? Pensava que el rei i el seu poder estaven per sobre de qualsevol altre poder, inclòs el de Déu? Mil preguntes podrien venir-nos a la ment per arribar a la conclusió de mantenir més alta la confiança en la gràcia de Déu i evitar el fonamentar la nostra acció en la personalitat humana i, per tant, en el propi orgull. El final del passatge del llibre de les Cròniques en què, amb la mostra de penediment per part del rei David per haver desobeït Déu i la seva oferta perquè triï un càstig entre els tres que li proposa, és molt alligador.

La lliçó més important per a un creient quan repassa la biografia del rei David és enfortir la

confiança en Déu. És Ell qui sosté i acompanya tota la nostra activitat. Molt més per a un pastor que dirigeix el ramat de Crist, i que pretén continuament mostrar el camí per complir sempre la voluntat de Déu, en les paraules i accions. No he dit això per curar-me en salut, com col·loquialment solem afirmar. Però vull manifestar la meua alegria perquè en aquests últims dies de curs, a la nostra diòcesi, s'han presentat tres publicacions de molta altura intel·lectual i humana i, al mateix temps, d'un autèntic compromís cristià. Els qui vam ser a les presentacions, vam sortir amb un fort impacte emocional i satisfets per conèixer persones compromeses i tan properes. Llegiu-les.

L'autor de la primera publicació és un sacerdot que va morir fa uns mesos, molt conegut i es-

timat, Josep Martí i Cristòfol. Porta per títol *Humanisme cristià*, i és de la col·lecció de Quaderns IREL. Les altres publicacions són obra de dos seglars amb una dilatada dedicació a l'acció diocesana i compromís cristià en diferents camps de la seva activitat professional. Em refereixo al Dr. Joan Viñas Salas i el seu llibre *Com viure amb la malaltia. Des de l'experiència d'un metge malalt cristià*, publicacions de l'Abadia de Montserrat. I també a Juan Luis Salinas Sánchez amb l'obra *¿Qué quieres de mí, Señor?*, publicat per Monte Carmelo.

Poden ajudar-vos molt en la vostra vida cristiana perquè ens descriuen pensaments i vivències molt profundes, molt autèntiques i amb gran testimoni de la seva fe en Jesucrist. Em sento molt satisfet d'haver-los trobat a la meua vida i els agraeixo públicament el seu servei. És cert que la meua satisfacció no s'acaba aquí. M'agrada contar el gran nombre de cristians que, en els diferents àmbits de la catequesi-ensenyament, de la litúrgia i de l'acció socio-caritativa, conviuen amb nosaltres i són un gran exemple de dedicació i fondària espiritual. No voldria fer un cens de persones amb un clar testimoni de la seva fe perquè tot és producte de la gràcia de Déu. Encara que sento un petit orgull pel què suposa de vitalitat de la nostra diòcesi.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La Congregació dels Dolors celebra el seu 300 aniversari

La Congregació dels Dolors va celebrar del 18 al 20 de maig els actes del seu 300 aniversari. Els seus congregants i devots van omplir l'Oratori i van viure amb emoció aquesta festivitat.

El divendres 18 de maig, dia exacte dels 300 anys de la fundació de la Congregació, el bisbe Salvador va presidir la missa a l'Oratori, malgrat les obres de reforma de la coberta. La imatge de la Mare de Déu per primera vegada en la història era al presbiteri, i els assistents van poder fer-li una ofrena floral.

El dissabte va ser el moment de l'acte en què es va donar a conèixer l'efemèride per tot el territori, ja que la Llotja va acollir el sorteig de la Loteria Nacional. Els dècims portaven la imatge de la

Mare de Déu dels Dolors de Lleida per commemorar aquests tres segles d'antiguitat. L'acte més emotiu va tenir lloc el diumenge, dia 20 de maig, amb la celebració d'una processó, des del Peu del Romeu fins al temple. La corona, donada per congregants anònims, va ser portada per quatre nens i nenes congregants, que va rebre una pluja de pètals daurats a l'entrar a l'Oratori. Després, a l'ofertori, el consiliari de la Congregació va procedir a la coronació de la Verge.

A la cloenda de l'acte es van estrenar i cantar, per la Coral Estel, els Goigs a la Mare de Déu dels Dolors, compostos i musicats pel music lleidatà mestre Escantin.

CERCA DE VOSOTROS

Recordando
a escritores
de la diócesis

De forma habitual solemos hacer balance de las actividades que programamos en las diversas instituciones y parroquias. También la diócesis. I, cuando el propio obispo presenta la situación y tiende a enumerar los aspectos positivos y enorgullecerse de las personas que conforman el rostro de la Iglesia en los diferentes ámbitos de la evangelización, le produce un cierto temor y temblor por poner primero la fortaleza de los seres humanos a la confianza en la voluntad de Dios.

Siempre me ha resultado sorprendente el interés del rey David por realizar un censo de su pueblo, y también la respuesta de Dios desaprobando la orden real. ¿Lo hacía David por vanidad, o para tener un conocimiento claro de su realidad? ¿Quería contraponer la confianza en las fuerzas humanas al designio del Señor? ¿Pensaba que el rey y su poder estaban por encima de cualquier otro poder, incluido el de Dios? Mil preguntas podrían acudir a nuestra mente para pedir, en conclusión, mantener más alta la confianza en la gracia de Dios y evitar fundamentar nuestra acción en la personalidad humana y, por tanto, en el propio orgullo. El final del pasaje del libro de las Crónicas, en el que el rey David como muestra de arrepentimiento por haber desobedecido a Dios y su oferta para que elija un castigo entre los tres que le propone, es muy aleccionador.

La lección más importante para un creyente cuando repasa la biografía del rey David es fortalecer la confianza en Dios. Él es quien sostiene y acompaña toda nuestra actividad. Mucho más para un pastor que dirige el rebaño de Cristo, y que pretende continuamente mostrar el camino para cumplir siempre la voluntad de Dios, en las palabras y las acciones. No digo esto para curarme en salud, como coloquialmente solemos decir. No obstante, quiero manifestar mi alegría porque en estos últimos días de curso, se han presentado en nuestra diócesis tres publicaciones de mucha altura intelectual y humana y, al mismo tiempo, de un auténtico compromiso cristiano. Quienes estuvimos en las presentaciones, salimos con un fuerte impacto emocional y satisfechos por conocer a personas tan comprometidas y a la vez tan cercanas. Leedlas.

El autor de la primera publicación es un sacerdote que falleció hace unos meses, muy conocido y querido: Josep Martí i Cristòfol. Lleva por título *Humanisme cristià*, y està en la colecció de Quaderns IREL. Las otras publicaciones tienen la autoría de dos seglares. Los dos con una dilatada dedicación a la acción diocesana y compromiso cristiano en los distintos campos de su actividad profesional. Me refiero al Dr. Joan Viñas Salas y su *Com viure amb la malaltia*. Des de l'experiència d'un metge malalt cristià, publicacions de l'Abadia de Montserrat. Y también a Juan Luis Salinas Sánchez con el libro *¿Qué quieres de mí, Señor?*, publicado por Monte Carmelo.

Pueden ayudaros mucho en vuestra vida cristiana porque nos describen pensamientos y vivencias muy profundas, muy auténticas y con gran testimonio de su fe en Jesucristo. Me siento muy satisfecho de haberlos encontrado en mi vida y les agradezco públicamente su servicio. Es cierto que mi satisfacción no acaba aquí. Me gusta contar el gran número de cristianos que, en los distintos ámbitos de la catequesis-enseñanza, de la liturgia y de la acción socio-caritativa, conviven con nosotros y son un gran ejemplo de dedicación y hondura espiritual. No quisiera hacer un censo de personas con un claro testimonio de su fe porque todo es producto de la gracia de Dios. Aunque siento un pequeño orgullo por lo que supone de vitalidad de nuestra diócesis.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Recés d'animadors de comunitat
i agents de pastoral

La Casa de l'Església-Acadèmia Mariana va acollir a principis del passat mes de juny, el tradicional recés d'animadors de comunitat i agents de pastoral, al qual també es van unir alguns alumnes d'altres cursos de l'IREL. Dirigit per Mn. Xavi Navarro, membre de l'equip de formadors d'animadors de comunitat, va comptar amb l'acompanyament del bisbe de Lleida, Salvador Giménez. La jornada va donar un important espai al silenci, a la pregària personal i de grup, constituint un espai ideal per a disposar-nos a escoltar el que el Senyor ens diu.

El títol del recés va ser «Històries de Déu», perquè la fe també és un relat, una narració de fets, on Déu és present i acompanya la nostra vida de cristians. El recés va començar amb un cafè d'aco-

llida; després van seguir les xerrades i els espais de silenci. Els participants van reflexionar sobre les narracions cristianes que han configurat la nostra vida; els relats actuals que ens ajuden a viure la nostra fe i de quina manera narrem la nostra fe en la comunitat i allà on estem habitualment.

L'última part va consistir en una oració a la capella on vam poder donar gràcies a Déu per aquelles narracions llegides o escoltades, que ens van portar a relacionar-les amb el missatge de Jesús. La jornada va finalitzar amb un dinar.

Laureano Sánchez

«Que sempre es faci la teva
voluntat i jo sigui instrument teu»

¿Què quieres de mí, Señor? és el títol del llibre que es va presentar a finals de maig a la Casa de l'Església i que és obra de Juan Luis Salinas. L'autor va destacar que «sempre he cregut, he acceptat Déu i he tingut una relació amb Jesús, que per a ell haurà estat infinitament insignificant, però a mi m'ha suposat una realitat incommensurable de seguretat, d'identitat, de pau i d'acolliment».

Salinas va explicar que un dia, resar el Pàter noster el va portar a reflexionar sobre el passatge «fa-

ci's la vostra voluntat, així en la terra com es fa en el cel». I per trobar una resposta va buscar a la Bíblia tots els passatges en els quals Jesús utilitza «l'imperatiu dels verbs», es a dir, quan «Jesús ens transmet súplica o prec». La primera expressió que es va trobar l'autor va ser «convertiu-vos, que el regne del cel és a prop». L'autor va destacar que la resposta a la pregunta «¿Què quieres de mí, Señor?», podria ser «estima'm i viu en mí». Siguis el meu testimoni (...). Estigues segur i no tinguis por (...). Viu l'amor, la veritat, la justícia i la pau. Destacant que «la clau de tot està en l'amor». Per acabar, va fer una pregària que va cloure amb la frase «que sempre es faci la teva voluntat i jo sigui instrument teu aquí a la terra».

A la presentació del llibre, també hi va participar la doctora en Bíblia, Mar Pérez; el director de l'Acadèmia Mariana, Joan Viñas; i el president de l'Hospitalitat de Lourdes, Ramon Maria Reig. El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va presidir l'acte.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

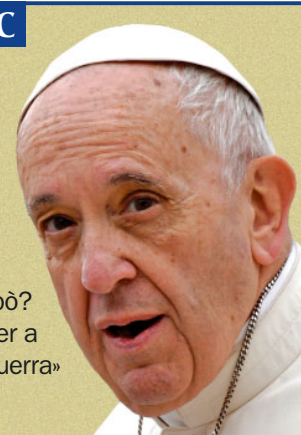

@Pontifex: «Només Déu ens pot donar l'autèntica felicitat: és inútil perdre el temps cercant-la enlloc més, en les riqueses, en els plaers, en el poder» (27 d'abril).

@Pontifex: «Quan ens obrim a la gràcia de Déu, l'impossible esdevé realitat» (27 d'abril).

@Pontifex: «El Senyor Jesús ens transmet el seu amor per tal que puguem estimar Déu i els altres com Ell ens ha estimat, donant-nos la seva vida» (28 d'abril).

@Pontifex: «Volem la pau de debò? Aleshores prohibim les armes per a no haver de viure en la por de la guerra» (29 d'abril).

Preveres de la diòcesi visiten Vic, on va viure el bisbe Huix

Una vintena de preveres de la nostra diòcesi, amb el bisbe Salvador Giménez al capdavant, van visitar el 5 de juny la diòcesi de Vic, en concret, la capital d'Osona i el Santuari de la Gleva.

A la diòcesi, cap a final de curs, s'organitza cada any una sortida cultural. En aquesta ocasió es va aprofitar per conèixer els llocs on va viure el bisbe Salvi Huix abans de ser prelat de Lleida. Quan la comitiva va arribar a Vic, es va dirigir en primer lloc a la Catedral. Allí van ser rebuts pel canonge, Mn. Josep M. Riba, delegat de Patrimoni i director del Museu. A continuació, el delegat d'Art, Dani Font, els va fer una explicació de l'edifici, declarat Monument Històric Artístic. Després, el bisbe va presidir l'Eucaristia a la cripta, i van seguir la visita fins a l'Oratori de Sant Felip Neri, on el nostre bisbe màrtir Salvi Huix va viure durant 20 anys. A continuació van visitar el Museu Episcopal de Vic, on el guia Marc Sureda els va fer una explicació de les obres exposades. Tots plegats van anar cap al Seminari per compartir un dinar i, a la tarda, van visitar el

Santuari de la Gleva, a 13 quilòmetres de la capital de la comarca, on Carles Izquierdo els va explicar el retaule de la patrona de la Plana de Vic. Després van tornar cap a Lleida.

REFLEXIONS

La senzilla grandesa de Jesús

La vida de Jesús va ser sorprenentment senzilla. El seu naixement a Betlem, la seva família sense cap pretensió social, la seva infància i joventut en el poblet ignorat de Natzaret, especialment la seva condemna i la seva mort en la creu. Des del primer moment, però, aquella vida senzilla va despertar sorpresa i interrogants: «D'on li ve tot això?» (Mc 6,2); «mai ningú no ha parlat com aquest home» (Jn 7,46). La fe dels seus seguidors va anar descobrint el misteri que s'amagava en el seu tarannà tan senzill. I ja en vida seva van començar a ressonar expressions que li atribuïen una grandesa inaudita: mestre, profeta, messies, fill de David, especialment Salvador i Senyor. Més endavant, la tradició mística de l'Església ha anat aprofundint el seu misteri, que es mostra com un pou sense fons, com un horitzó inabastable als nostres ulls i al nostre cor, davant d'un interrogant sense resposta definitiva: «Qui és aquest?» (Mt 8,27).

L'aprofundiment del misteri de Jesús té un perill. El llenguatge que hem d'utilitzar va eixamplant les seves dimensions i pot acabar absorbint la primera dada de la seva senzillesa. Apareixen en la litúrgia i en la teologia cristianes expressions que difícilment eviten aquest perill: Ell és el Senyor del cel i de la terra, és el Rei de tots els pobles, Ell té poder sobre trons i potestats...

Sant Pau va viure la tensió espiritual d'aquest contrast i la va formular en un himne sublim, probablement anterior a ell mateix: «Ell, que era de condició divina... es va fer no-res... s'abaixà i es féu obedient fins a la mort...» (Fl 2,6-11). Pau entén que aquí hi ha no només un contrast impactant sinó el veritable misteri de Jesús; el seu misteri és precisament l'abaixament i l'anorreament d'aquell que és el tot i que es va fer no-res per viure la veritable vida i obrir-nos a nosaltres el camí. D'una manera sorprenent retrobem el sentit últim de la vida de Jesús; la seva senzillesa no és només un vel que amaga la grandesa; senzillesa i abaixament són pròpiament la seva veritable grandesa, la de l'amor del Fill de Déu que es dona i es perd, i així troba l'autèntica plenitud.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

Berenar solidari a la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena

El passat dissabte 2 de juny, unes 150 persones van compartir en el pàrquing de l'església del Pilar un berenar solidari organitzat per la Càritas de la Unitat Pastoral. Després de les paraules de salutació de la secretària general de Càritas Diocesana de Lleida, i que Mn. Carles Sanmartín beneís la taula, els participants van degustar el berenar. Seguidament, van tenir l'oportunitat de gaudir de cants i danses, interpretades pel Cor Santa Trinitat i el grup de Danses de l'Ateneu Popular de Ponent, que van fer que tots participessin joiosament i en comunitat. Una estona molt maca i fraterna, realment més que un berenar!

AGENDA

- **Diumenge, 1 de juliol.** Últim dia del pelegrinatge diocesà a Lourdes. Està previst que arribin els autòctons amb els pelegrins, acompanyats pel bisbe Salvador.
- **Del 2 al 7.** Exercicis espirituals dirigits per Mn. Jaume Pedrós al Col·legi Claver.
- **Del 3 al 5.** Reunió de la CET a Salardú. Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense es reuniran a la Vall d'Aran per tancar aquest curs 2017/2018.
- **Divendres, 6 de juliol.** A les 22.30 h, Vetlla de Pregària de joves. Parròquia de Sant Llorenç. Organitza Pregajove.
- **Dissabte, 7 de juliol:**
  - A les 19 h, el Sr. Bisbe presidirà una missa a Sunyer i beneirà la capella del Santíssim recentment restaurada.
  - A les 22 h, vigília d'adoració al Santíssim Sagrament. Oberta a tots el fidels. Parròquia de Sant Pere.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8, 12-22]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sant Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dimarts [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683); beata Anna Mogas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimecres [Am 5,14-15.21-24 / Sl 49 / Mt 8,28-34]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prevere fundador dels Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prevere trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Divendres [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la cas-

tedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. □ **Urgell:** Sant Otó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 2,2-5 / Sl 122 / 2C 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Aquila i Priscila, esposos i màrtirs, deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

Diumenge XIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Tingues fe i no tinguis por»

L'autor anònim de *La Saviesa de Salomó* és un mestre d'espiritualitat jueva a la diàspora alexandrina del s. I aC que exposa el seu pensament sota l'autoritat moral del reconegut arreu com l'home més savi de tots. Els recursos de la cultura grega li serveixen per presentar millor la fe del Poble de Déu.

Les aportacions més importants són l'afirmació de que l'ànima és immortal i la personificació de la Saviesa. A la fe en la immortalitat de l'ànima s'hi arriba partint de la fe en Déu Totpoderós: *Déu no va fer la mort; tot ho ha creat perquè existeixi*.

De fet 2Cor és un recull de diferents cartes, escrites en diverses circumstàncies. Els cp. 8-9 són dues missives de Pau amb un mateix tema: la col·lecta a favor dels pobres de Jerusalem.

L'Assemblea de Jerusalem (Ga 2, 1s), conscient que *Déu confià a Pau l'evangelització dels incircumcisos igual com a Pere la dels circumcisos*, tractà la relació entre esglésies de procedència jueva i de procedència pagana; reclamant a les esglésies paulines que *ens recordéssim dels seus pobres* (Ga 2,9s) com a «gràcia de comunió» pel sentit de comunió eclesial de la col·lecta més enllà de la solidaritat humana.

En la dona amb hemorràgies des de feia anys, l'agreuja és el rerefons d'A.T.: *Si una dona perd sang durant molts dies, serà impura tant com li duri. Tothom qui toqui quedarà impur* (Lv 15,25).

Ara la gent empeny Jesús pertot arreu, amb la dona tocant la roba del Mestre. Resultat? Tots impurs «per culpa» d'aquella dona! Al problema corporal se li afegeix el moral de sentir-se «culpable» d'una situació d'impuresa legal generalitzada.

Per això rebrà de Jesús la salut corporal (*la teva fe t'ha salvat*) i la mental-espiritual (*ves-te'n en pau*).

Jaire ha suplicat a Jesús: *La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè no es mori*. I rep mentrestant dos tipus de consells. Els de casa del cap de sinagoga li diuen: *La teua filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el Mestre?*

Però Jesús li diu: «Tingues fe i no tinguis por.»

Llavors Jaire pren la opció correcta: fer cas a Jesús.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

► Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, / us lloaré per sempre. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

► Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teua filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar.

Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar.

Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

► Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; más por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

► Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensalzaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad.

Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

► Lectura el santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago.

Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta; está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.